

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 131/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 22 grudnia 2020 roku w sprawie II K 908/19			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

2.1.1.1.			
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	zarzut obrazy przepisów prawa procesowego tj.: - art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk oraz art. 424 kpk poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, polegającą na uznaniu za niewiarygodne zeznań M. B. i A. W. (1), brak odniesienia się do dochodów	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

M. S. (1) oraz
faktu przekazywania
alimentów na rzecz
dzieci przez
oskarżonego do
komornika
sądowego, brak
rozstrzygnięcia
nieudających się
usunąć wątpliwości
na korzyść
oskarżonego, a
ponadto przyjęcie,
iż oskarżony naraził
swoje dzieci na
niemożność
zaspokojenia
podstawowych
potrzeb życiowych;

- art. 170 § 1
pkt 5 kpk poprzez
oddalenie wniosków
dowodowych
związanych z
ustaleniem sytuacji
majątkowej M. S. (1),

- art. 170 §
1a kpk poprzez
oddalenie wniosków
dowodowych obrony
zmiierzających do
ustalenia poprzez
informacje MOPS w
R., jakie są dochody
M. S. (1) oraz
czy instytucja ta
prowadziła
jakikolwiek
postępowanie w
stosunku do rodziny
S., które dotyczyło
warunków życia
dzieci, w
szczególności ich
narażenia na
niemożność
zaspokojenia

	podstawowych potrzeb życiowych;			
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
<p>Wbrew wywodom obrońcy, Sąd Rejonowy nie dopuścił się obrazy wskazanych przepisów postępowania, która dodatkowo miała mieć wpływ na treść błędne ustalenia faktyczne, a w konsekwencji na wydanie błędnego orzeczenia.</p> <p>W toku przeprowadzonego przed sądem I instancji zostały wyjaśnione wszystkie istotne dla sprawy okoliczności, a ustalenia faktyczne poczynione przez sąd rejonowy oparte zostały na całokształcie zgromadzonego oraz ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego, który oceniony został z poszanowaniem reguł wynikających z art. 5 §2 kpk i art. 7 kpk.</p> <p>Wskazany wprost w apelacji obrońcy</p>				

oskarżonego zarzut dotyczący obrazy art. 5 § 2 k.p.k. nie znajduje żadnego uzasadnienia.

Należy zaznaczyć także, że nie jest możliwe powołanie się na obrazę art. 7 k.p.k. z jednoczesnym wskazaniem, że Sąd meriti nie rozstrzygnął powstałych wątpliwości w sposób nakazany normą art. 5 § 2 k.p.k. Ugruntowane w tej materii orzecznictwo jednolicie wskazuje, że przytoczone wyżej przepisy mają charakter rozłączny, a zatem zastosowanie art. 5 § 2 k.p.k. możliwe jest jedynie wówczas, gdy mimo przeprowadzenia wszystkich możliwych dowodów oraz dokonania ich oceny spełniającej wymogi określone w art. 7 k.p.k., pozostaną wątpliwości sądu, których nie da się wyeliminować (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 lutego 2012 roku, sygn. akt II KK 141/11, Biul.PK 2012/3/8). Zastosowanie zaś reguły in dubio pro reo, wyrażonej

w art. 5 § 2 k.p.k. wchodzi w grę dopiero wówczas, gdy wątpliwości powzięte przez organ procesowy, co do sposobu rozstrzygnięcia określonej kwestii faktycznej lub prawnej nie dadzą się usunąć, pomimo podjęcia wszelkich dostępnych działań zmierzających do dokonania jednoznacznych ustaleń faktycznych, względnie jedynie trafnej wykładni przepisów prawa. Natomiast nie są miarodajne wątpliwości w tej mierze podnoszone przez strony czy obrońcę. Dlatego dla oceny, czy został naruszony zakaz wynikający z art. 5 § 2 k.p.k., nie są istotne wątpliwości tego rodzaju zgłaszane w apelacji, ale wyłącznie to, czy sąd meriti rzeczywiście powziął wątpliwość, co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości jej usunięcia rozstrzygnął ją na niekorzyść oskarżonego, albo też czy w świetle materiału dowodowego danej

sprawy wątpliwość taką powinien powziąć (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r., sygn. akt IV KK 235/06, OSNwSK 2006, Nr 1, poz. 2532).

W przedmiotowej sprawie obrońca wskazał na obrazę art. 5 § 2 kpk, co jednak wywodził głównie z niewłaściwych ustaleń faktycznych, a uprzednio z niewłaściwej oceny wyjaśnień swojego klienta oraz zeznań jego siostry i konkubiny, co do kwestii narażenia dzieci na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych i niepełności zebranego materiału.

Wniosek taki jest nieuzasadniony. Sąd rejonowy dysponował bowiem wystarczająco pełnym materiałem dowodowym, który oceniany przez przyzmat reguł wymienionych w art. 7 kpk doprowadził do jednoznacznego ustalenia sprawstwa oskarżonego. Nie pojawiły się przy tym

żadne „wątpliwości”,
co do których
przepisy
nakazywałyby
przyjąć ustalenia na
korzyść
oskarżonego.

Zdaniem
apelującego sąd
rejonowy błędnie
ustalił, że skoro M.
S. (1) osiąga dochody
na poziomie
określanym przez
skarżącego jako
rzędu 5.000-6.000
złotych - to
nie można mówić,
by dzieci jej
oraz oskarżonego
zostały narażone na
niemożność
zaspokojenia
podstawowych
potrzeb życiowych,
szczególnie gdy
zważy się, iż
oskarżony częściowo
należne alimenty
płacił. Wniosek taki
jest nieuprawniony.
Po pierwsze: na
co słusznie zwrócił
uwagę już sąd meriti,
oskarżony nie może
oczekiwać tego, by
zgodnie z jego
wolą (jak można to
wnioskować) matka
dzieci tj. M. S.
(1) poszła do pracy
zawodowej i w ten
sposób zarabiała na
ich utrzymanie, a
nadto, by brak jej
zatrudnienia miał
ekskulpować M. S.
(2) od popełnienia
zarzuczonego mu

czynu. M. S. (1) ma przyznane uprawnienie do otrzymywania alimentów na dzieci od oskarżonego w kwocie 1800 zł. (oskarżony w dacie czynu nie kwestionował wysokości tych świadczeń). Pieniądze te, choć w kwocie niższej, bo 1500 zł. (maksymalnie 500 zł. na uprawnionego) M. S. otrzymuje (otrzymywała w cacie czynu) z MOPS-u - jak prawidłowo ustalił sąd rejonowy. Poza tym w/w otrzymuje na każde z czwórki swoich dzieci świadczenie z programu 500+ plus. Biorąc pod uwagę powyższe, już ta choćby kwota otrzymywana ze Skarbu Państwa w okresie marzec 2018r.-luty 2019r. daje nieopodatkowaną kwotę 3.500 zł. otrzymywaną na dzieci. Poza powyższymi, jak podała świadek M. S. (1), w utrzymywaniu jej oraz czworga dzieci pomagał także jej ówczesny partner (w okresie wskazanym w akcie oskarżenia).

Z urzędu wiadomym jest, że najczęściej rodzina utrzymująca się tylko z zasiłków – jak w przypadku M. S. i jej córek – otrzymuje dodatkowo zasiłek rodzinny i wszelkie możliwe dofinansowania np. na dzieci w związku z obowiązkiem szkodnym, do czynszu etc. Wysokość tych dochodów nie budzi wątpliwości i nie ma znaczenia dla odpowiedzialności karnej oskarżonego, skoro i tak oznacza, że jest ona osiągnana przez uprawnione dzieci jedynie na skutek przejęcia tegoż obowiązku za oskarżonego przez Skarb Państwa, a przy tym w wysokościach jedynie minimalnych przewidzianych ustawami. Dodatkowo wpływy z MOPS na konto wskazane przez M. S. dokumentują załączone do akt dokumenty bankowe. Kwota ta jest stosunkowo wysoka z uwagi na ilość dzieci w rodzinie. Właśnie z tego powodu zasadnie oddalono wnioski dowodowe obrońcy o ustalenie

dokładnych dochodów M. S. (1) wypłacanych jej ze Skarbu Państwa na rzecz rodziny. Nie doszło do obrazy wskazanych przepisów art. 170 kpk, albowiem wiadomym jest, iż są wypłacane w zastępstwie oskarżonego tylko dlatego, iż jest obarczony obowiązkiem alimentacyjnym, którego sam nie realizuje oraz wynikają one z ustaw przewidujących wspomóżenie osób najuboższych przez Państwo.

Sąd odwoławczy zważył, życiowe doświadczenie wskazuje, że kwota ponad 4.000 zł. miesięcznie „na rękę” dla kobiety jest trudna do osiągnięcia z tytułu zatrudnienia, a osiągalna najczęściej tylko przy nielicznych stanowiskach pracy dla kobiet-fachowców, czy pracujących zmianowo w nocy - tymczasem M. S., jak podała, na wykształcenie zawodowe niepełne (czyli po prostu go nie ma).

Po drugie: jak prawidłowo ustalił to sąd meriti M. S. (1) sprawuje bezpośrednią opiekę nad czwórką dzieci, gdzie najmniejsze ma zaledwie 4 lata, a następne 6, 9 i 13. Jest to więc całkiem niezła gromadka małych dzieci wymagających opieki ze strony rodziców 24 godziny na dobę. W sytuacji stałej obecności tylko jednego rodzica w domu, obowiązki te są tym bardziej dla niego trudne i wyczerpujące. Oskarżony nie jest przy tym obciążony alimentami na najmłodsze dziecko – w rozumieniu prowadzonej egzekucji komorniczej, albowiem dopiero w lipcu 2019r. M. S. (1) zdecydowała się zgłosić sprawę do komornika co do córki A. ur. (...)r. Jest także rzeczą oczywistą, iż matka dzieci nie otrzymałaby w ogóle alimentów wypłacanych z MOPS-u w zastępstwie oskarżonego, gdyby posiadała dochody przekraczające minimalny

ustawowo określony próg. Otrzymuje je, bo nie pracując zawodowo z pewnością go nie przekracza. Z drugiej strony pracując zawodowo i zarabiając „minimalne” wynagrodzenie (jak zdecydowana większość kobiet bez wykształcenia) musiałaby na czas swojej nieobecności zapewnić opiekę nad dziećmi (czworgiem), na co wynagrodzenie na poziomie ok. 2000 zł po prostu by nie starczało. Właśnie z tego powodu, nie oceniając moralnych skutków takiej ewentualnej „kalkulacji” (dużej grupy kobiet sprawujących opiekę nad licznym potomstwem) - w żadnym wypadku z tego powodu nie można zarzucić M. S. (1), by nienależycie wypełniała swojej części troski o dzieci.

Bez wpływu na odpowiedzialność karną oskarżonego pozostają także kwestie tego, czy M. S. (1) należycie sprawuje bezpośrednią opiekę nad dziećmi związaną z ich bezpośrednim

wychowaniem (oskarżony sygnalizował prowadzenie przez dzieci pijanego mężczyzny). Nawet także jej nienależyte sprawowanie nie miałoby wpływu na losy ewentualnej niealimentacji w rozumieniu art. 209 kk. Jeśli oskarżony uważa, iż M. S. (1) niewłaściwie sprawuje opiekę nad dziećmi, czy nie stać go na uiszczanie alimentów w wysokości ustalonej orzeczeniem sądowym - to organem upoważnionym do zmiany zakresu czy formy tej opieki/ władzy rodzicielskiej jest jedynie sąd rodzinny. W żadnym wypadku oceny powyższego nie zmienia to, iż matka dzieci, jak sama zeznała, stara się oszczędzać część tak uzyskiwanych pieniędzy. Nikt także nie zaprzeczył temu, iż w 2018r. przydały się tak zaoszczędzone fundusze na leczenie wzroku córki W..

Nie ma racji apelant gdy podnosi zarzut niewłaściwej oceny zeznań siostry i partnerki oskarżonego. Sąd

rejonowy dał im wiarę co do tego, iż M. S. uiszczal częściowo należne alimenty. Do sądu natomiast pozostaje ocena prawna tego, czy winien i mógł uiszczać je w wyższej wysokości. A. W. zeznała, iż podstawowe potrzeby dzieci są zaspokojone – tyle że, jak sama przyznała, iż zaspokaja je MOPS. Podobnie podawała M. B. przyznając, iż do dzieci nie chodzi więc nie wie „jak tam jest”. Ocena tegoż dowodu nie została także oparta li tylko o to, iż jako rodzina i osoby bliskie w/ w kobiety mogą być zainteresowane wynikiem sprawy na korzyść oskarżonego, lecz o zasady wyrażone w art. 7 kpk na co wskazują pisemne motywy wyroku.

Wniosek

- o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o zmianę wyroku i przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności jedynie za czyn, o jakim mowa w art. 209 § 1 kk, a tym

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>samym wymierzenie mu w oparciu o treść art. 37 a kk kary nieizolacyjnej w postaci ograniczenia wolności;</p>				
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>- zarzuty niezasadne, brak przesłanek do wnioskowanej zmiany wyroku - szerzej w punkcie 3.1. i 3.2., brak konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu w całości;.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, poprzez przyjęcie, iż oskarżony M. S. (2) dopuścił się zarzucanego mu czynu o jakim mowa w art. 209 § 1a kk, podczas gdy okoliczności zmierzające do wykazania prawdziwości zarzutu nie zostały potwierdzone zgodnie z zasada prawdy materialnej, zaś dowody zmierzające do</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	<p>wykazania faktu przeciwnego zostały niezasadnie oddalone, a materiał dowodowy w sprawie był niepełny;</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Powoływany przez skarżącego zarzut dokonania błędnych ustaleń faktycznych może być skuteczny tylko wtedy, gdy skarżący wykaże, że sąd orzekający – oceniając dowody – naruszył zasady logicznego rozumowania, nie uwzględnił przy ich ocenie wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, a tym samym dokonał oceny dowolnej, a nie oceny swobodnej spełniającej dyrektywy wskazanej wyżej zasady procesowej. Natomiast ocena dowodów dokonana przez sąd rejonowy w przedmiotowej sprawie nastąpiła z zachowaniem wymienionych kryteriów i jako taka pozostaje pod ochroną art. 7 kpk. W konsekwencji</p>				

brak jest podstaw do kwestionowania dokonanych przez sąd ustaleń faktycznych i końcowego rozstrzygnięcia sądu. Zarzut o tym charakterze nie może się bowiem sprowadzać do samej polemiki z ustaleniami sądu meriti. W ocenie Sądu Odwoławczego dokonane w wyroku ustalenia faktyczne wolne są od błędów i uwzględniają całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy (art. 410 kpk), nadto Sąd orzekający respektował zasadę prawdy materialnej (art. 2 § 2 kpk) i zasadę bezstronności (art. 4 kpk) i w sposób pełny i wyczerpujący rozważył wszystkie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 5 § 1 i 2 kpk).

Lektura akt sprawy pokazuje, że sąd I instancji ocenił zeznania poszczególnych świadków i wyjaśnienia oskarżonego zgodnie z zasadami logiki i

doświadczenia
życiowego, a do
oceny wszystkich
dowodów podszedł
z należyta rozwagą
i z ostrożnością,
szczegółowo
analizując
poszczególne
kwestie.

Rekonstrukcja
przebiegu
inkryminowanego
zdarzenia na
potrzeby
zaskarżonego
wyroku, została
poprzedzona
wszechstronną i
wieloaspektową
analizą całokształtu
dowodów
przeprowadzonych
w toku rozprawy
głównej i
doprowadziła Sąd
Rejonowy do
trafnych ustaleń w
zakresie zachowania
oskarżonego, które
wyczerpało
znamiona
zarzucanego mu
czynu z art. 209 §
1a kk, a nie jak
wnioskuje obrońca
ewentualnie jedynie
art. 209 § 1 kk.

W ocenie apelanta
podstawowe
potrzeby życiowe
dzieci były
zaspokajane (skoro
dochody matki
wnosiły kwotę
rzędu 5000 zł.
miesięcznie,
starczyły nawet na
poczynanie

oszczędności czy zmianę lokum na takie o lepszych warunkach mieszkaniowych) - a w konsekwencji powyższego - nie można oskarżonemu przypisać zarzutu narażenia na niemożność zaspokojenia ich podstawowych potrzeb życiowych w rozumieniu art. 209 § 1a kk. Sąd odwoławczy zważył, iż taki wniosek jest nieuprawniony. Do znamion tego czynu należy narażenie dzieci na ową niemożność, a takie narażenie niewątpliwie nastąpiłoby, gdyby nie fakt, iż ktoś inny – w zastępstwie zobowiązanego – utrzymuje dzieci. W przedmiotowej sprawie owym podmiotem zastępczym jest Skarb Państwa, a dokładnie (...) MOPS. Gdyby nie pieniądze wypłacane M. S. przez MOPS w zastępstwie oskarżonego jako należne alimenty, nie byłaby ona w stanie zapewnić podstawowych potrzeb czwórki swoich i oskarżonego dzieci, potrzeb opisywanych już

prawidłowo przez samego apelanta, w tym związanych z fizyczną nad nimi opieką 24h na dobę. Nie zalicza się do nich także jedynie potrzeby wyżywienia, zamieszkania, leczenia i kształcenia, lecz także te, których uprawnione dziecko wymaga dodatkowo: zapewnienia pomocy w nauce, zabawy, wypoczynku itd. („Zaspokojenie podstawowych potrzeb oznacza dostarczenie środków materialnych koniecznych nie tylko do utrzymania, ale również do uzyskania niezbędnego wykształcenia i korzystania z dóbr kulturalnych” teza 10 uchwały VI KZP 13/75). Skarżący przywołując w apelacji uchwałę wspomnianą Sądu Najwyższego z 09.06.1976r. VI KZP 13.75 całkowicie pomija tezę 11, zgodnie z którą: „Fakt zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych uprawnionego kosztem znacznego wysiłku osoby współzobowiązanej do alimentacji albo

przez inne osoby, nie zobowiązane, nie wyłącza ustawowego znamienia narażenia ma niemożność zaspokojenia tych potrzeb”. Teza ta jest wciąż aktualna. Jak czytamy w uzasadnieniu w/w orzeczenia okoliczność, że w rzeczywistości potrzeby uprawnionego są zaspokajane przez inne osoby, nie wyłącza odpowiedzialności karnej zobowiązanego, w szczególności stanu zagrożenia wywołanego niepłaceniem alimentów nie usuwa fakt, że potrzeby uprawnionego ponosi faktycznie osoba nie obciążona takim obowiązkiem, co dotyczy także wypadków świadczeń ze strony zakładów opiekuńczo-wychowawczych i funduszu alimentacyjnego. Taka też sytuacja ma miejsce w przedmiotowej sprawie, co starał się wykazać skarżący, ale co - wbrew jego oczekiwaniom – nie uwalnia jego klienta od odpowiedzialności,

o jakiej mowa w art. 209 § 1a kk, w szczególności nie niweluje znamienia „narażenia”. Dzieci oskarżonego (wymieniona w opisie przypisanego czynu trójka dziewczynek) została narażona na niemożność zaspokojenia podstawowych ich potrzeb życiowych – albowiem bez uzyskiwania dochodów z funduszu alimentacyjnego – matka dzieci sprawująca bezpośrednią opiekę nad czwórką małych dzieci, gdzie najmłodsze jest w wieku przedszkolnym, nie byłaby w stanie ich zaspokoić.

Oskarżony nie sprawował także bezpośredniej opieki nad dziećmi, a wpłaty na poczet alimentów dokonywane przez niego (w jego imieniu) w czasookresie przypisanego mu czynu były znikome i z pewnością poniżej możliwości zarobkowania dorosłego, zdrowego i wciąż jeszcze młodego mężczyzny. Bez znaczenia dla

bytu przestępstwa pozostają kwestie związane z uiszczeniem alimentów po lutym 2019r., jako że nie dotyczą one przedmiotu sprawy.

Aprobując w całej rozciągłości przyjęte za podstawę zaskarżonego wyroku ustalenia i dokonane na ich podstawie orzeczenie o winie oskarżonego, stwierdzić należy, że nie zaistniały także podstawy do zmiany kwalifikacji prawno-karnej czynu, czy zastosowanej wobec oskarżonego represji karnej. W orzecznictwie trafnie podkreśla się, że zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą.

<p>Oskarżony jest osobą wielokrotnie karaną, w tym za czyny niealimentacji. Orzeczona wobec M. S. kara należyć uwzględnia okoliczności sprawy i nie nosi cech rażącej surowości.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o zmianę wyroku i przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności jedynie za czyn, o jakim mowa w art. 209 § 1 kk, a tym samym wymierzenie mu w oparciu o treść art. 37 a kk kary nieizolacyjnej w postaci ograniczenia wolności;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>- zarzuty niezasadne, brak przesłanek do wnioskowanej zmiany wyroku - szerzej w punkcie 3.1. i 3.2., brak konieczności przeprowadzenia na</p>		

nowo przewodu w całości;		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
- rozstrzygnięcie w zakresie winy i sprawstwa oskarżonego oraz zastosowanej represji karnej;		
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy		
- apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie z przyczyn		

wskazanych powyżej (3.1, 3.2.);			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem			

szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności	
punkt 2	O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o treść art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity:	

	<p>Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz.223 z późniejszymi zmianami). Sąd odwoławczy zdecydował się nie obciążać oskarżonego kosztami procesu za postępowanie odwoławcze, albowiem jest osobą zobowiązaną do alimentacji na czwórkę dzieci, posiadającą znaczne zadłużenie alimentacyjne, bez majątku oraz wobec której orzeczono karę pozbawienia wolności o charakterze bezwzględny.</p>	
<p>7. PODPIS</p>		

<p>1.11. Granice zaskarżenia</p>		
<p>Kolejny numer załącznika</p>	<p>1</p>	
<p>Podmiot wnoszący apelację</p>	<p>obrońca oskarżonego</p>	
<p>Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja</p>	<p>wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 22 grudnia 2020 roku w sprawie II K 131/21</p>	
<p>0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</p>		
<p># na korzyść</p>	<p># w całości</p>	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana